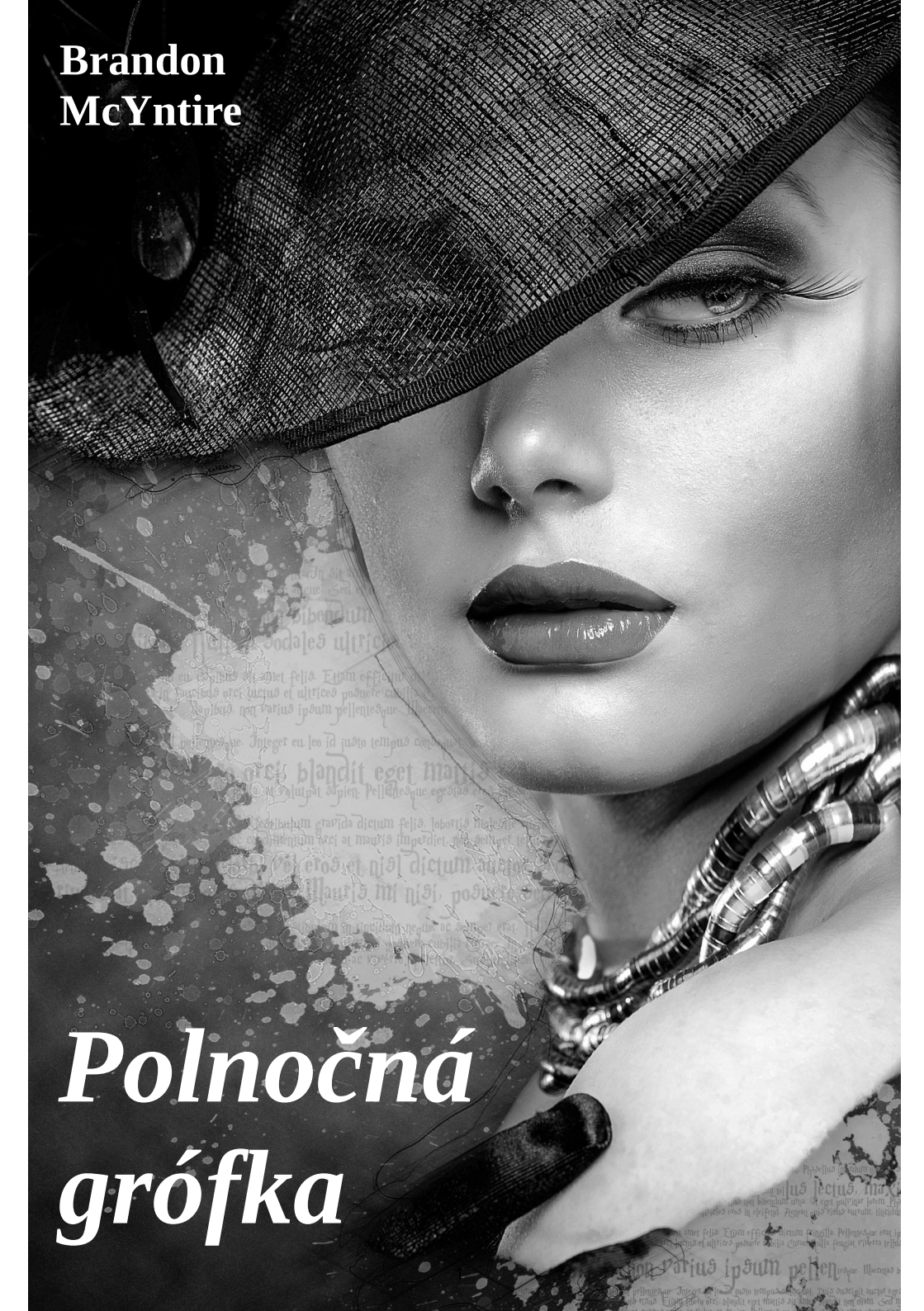

**Brandon
McYntire**

**Polnočná
grófka**

Brandon McYntire

Polnočná grófka

©Brandon McYntire

ISBN: 978-80-99996-11-4

Názov originálu: Polnočná grófka
Autor: ©Brandon McYntire
Fotografia na obálke: www.pixabay.com/ArtTower
Vydavateľ: Branko Mateja
Vydanie: prvé
Počet strán: 54
Formát: PDF
Michalovce, Slovensko, EÚ, 2021
ISBN: 978-80-99996-11-4

Bol pekný májový pondelok a vonku slnečné lúče zaliali celé mesto do pocitu veselosti a šťastia. Konečne pomaly, ale isto prichádza leto a s ním všetky radosti, ktoré nás v tomto teplom období čakajú. Po desiatej hodine doobeda zazvonil zvonček do môjho bytu. Podišiel som k dverám a otvoril. Stála tam naša poštárka a v ruke držala malú bielu obálku. Musel som podpísať prevzatie doporučeného listu a keď som si ho vzal, položil som ho na stôl a už som mu nevenoval pozornosť. Otvoril som ho až v čase obeda. Najprv som neveril, že ide o serióznú záležitosť. Vzhľadom na moju tvorbu a mojím záujmom som si pomyslel, že si zo mňa niekto robí dobrý deň. No niečo mi nahováralo, aby som to nezhadzoval a šiel tam, kam ma pozýval odosielateľ toho listu. Dal som na môj vnútorný hlas a vybral som sa s neistými pocitmi na dohodnuté miesto.

Tu je prepis tohto zvláštneho listu.

Vážený spisovateľ (ezoterik).

Dlhšie som uvažoval o tom, či Vám napíšem vzhľadom na to, čo sa odohráva v našom kaštieli (múzeu) v Michalovciach. Predpokladám, že o tom všetkom, čo vám chcem povedať, budete pochybovať, ale za pokus to stojí. Naši zamestnanci, ktorí v poslednom čase pracovali v kaštieli aj po nociach, boli údajne svedkami zjavovania sa akejsi neznámej ženy. Jedna naša upratovačka v nočných hodinách pri upratovaní neporiadku po robotníkoch zbadala akúsi neznámu ženu, ako stála v miestnosti na prijímanie hostí a obzerala si nábytok. Upratovačka zostala stáť v šoku a nezmohla sa na jediné slovo. Neznáma žena bola oblečená v dobových šatách zo starých časov a mlčky sa prechádzala po celej miestnosti a napokon sa zastavila pred veľkými obrazmi na stenách. Povedala čosi asi v maďarskom jazyku a potom sa veľmi rozplakala. Takto nejako vyzeralo prvé stretnutie s týmto nočným výjavom. Naša upratovačka po tejto udalosti odmietla robiť počas nočnej zmeny. Onedlho jeden robotník, ktorý tiež pracoval v noci na vyhladzovaní podlahy v návštevnjej miestnosti, vraj takisto uvidel neznámu ženu v dobovom oblečení, ako prechádza cez miestnosť a otvára si dvere do vedľajšej miestnosti. Neskôr sa už vraj v návštevnjej miestnosti neukázala. Takéto stretnutia s akýmsi zjavením postupne opisovali viacerí zamestnanci, ktorí sa z rozličných dôvodov museli zdržať v kaštieli po

polnoci. Ak by šlo len o ojedinelý prípad, čiže svedectvo na základe jediného videnia, bral by som to za nezmysel, teda za nejaké výplody fantázie súvisiace s únavou. No keďže o tomto sa už zmieňuje skoro polovica nášho personálu, musím k tomu zaujať nejaké stanovisko, proste niečo s tým spraviť. Nechcel by som prísť o nikoho zo zamestnancov, pretože nestihneme zrenovovať a otvoriť kaštieľ pre širokú verejnosť v stanovenom termíne. Rozmýšľal som, kam sa mám obrátiť a naša administratíva mi dala kontakt na Vás. Údajne sa venujete takýmto veciam a dokonca sa zaujímate o takýto žáner a v tom duchu ste napísali viacero kníh. Viem len o Vás a nechcem pátrať ďalej po ľuďoch, ktorí by nám s týmto pomohli. Ste z nášho mesta a aspoň by ste to mali blízko, ak by ste sa rozhodli vziať tento prípad na pozorovanie. Mojm cieľom a úlohou je to, aby sa tento prelud prestal ukazovať a aby sa definitívne prestal po nociach potľkať po kaštieli. Naši zamestnanci sú vystrašení a hrozí, že nesplníme plán renovácie. Ide o dosť veľa, sú v tom štátne peniaze a záväzné termíny podchytené zmluvami. Preto Vás prosím, aby ste sa zastavili v našej kancelárii na námestí v Michalovciach. Ak prejavíte záujem a prídete, veľmi rád Vám osobne vysvetlím všetky podrobnosti ohľadom tejto záležitosti. Myslím to úplne vážne, nejde o žiadny žart. Vopred Vám ďakujem za vašu odpoveď alebo rovno za návštevu v našej kancelárii.

S pozdravom: Správa kaštieľa a organizátor renovácie.

Položil som tento list na stôl v obývačke a rozmýšľal som nad jeho obsahom. Už dlhý čas nepoužívam ezoterické metódy... a teraz sa mám znova angažovať v takomto smere?

No prosia ma o pomoc. Nevieam, čo mám spraviť? Ak budem zajtra v meste, tak sa môžem na chvíľu zastaviť v ich kancelárii. Snáď si zo mňa nerobia dobrý deň a ich záujem o moje služby je korektný. Možno sa na to dám, hoci som plánoval s týmto už navždy skončiť a zostať len pri písaní svojich poviedok.

Nasledujúci deň bola streda. Májové počasie vonku pripomínalo skôr jeseň ako jar. V jednom kuse lialo a mesto stále bolo pod ťažkými tmavými mračnami. Prírode sa akosi nechcelo zobudiť do jarného počasia. Pomalým krokom som sa vybral do mesta a ešte aj celou cestou som nad všetkým rozmýšľal. Keď som došiel na námestie, zastavil som sa pri fontáne a znovu som chvíľu zvažoval, či si zo mňa niekto nerobí blázna. Po chvíli som si povedal, že sa to dozviem len tak, keď to preverím, a tak som sa vybral do kancelárie podľa popisu v liste. Vyšiel som na prvé poschodie úzkymi schodmi a naozaj tam boli dvere, na ktorých bol nalepený znak kaštieľa. Zaklopal som na ne a otvorila mi mladá žena, zrejme sekretárka.

„Dobrý deň. Dostal som od vás list, a preto som prišiel na chvíľu za vaším šéfom. Chcem s ním hovoriť, ak bude mať na mňa čas.“

Žena vo veku okolo 25 rokov v kostýme, ktorý jej perfektne priliehal a vykresľoval ladné krivky jej tela, a tak vyzerala skôr ako modelka, sa na mňa milo usmiala.

„Samozrejme, že bude, už na vás všetci čakáme! Verili sme tomu, že nás neodmietnete. Poďte ďalej, nech sa páči, hneď vás ohlásim šéfovi a on vás príjme vo svojej kancelárii.“

Sadol som si na gauč a chvíľu som čakal, čo bude. Sekretárka vošla do vedľajšej miestnosti a o chvíľu sa vrátila s úsmevom na tvári.

„Náš šéf vás očakáva, poďte so mnou do kancelárie vedľa. Nech sa páči, môžete vojsť.“

Vošiel som do kancelárie, v ktorej sedel dosť malý a postarší muž v tmavom obleku, ktorý ho ešte viac zmenšoval a dodával mu vzhľad skôr žiaka v lavici ako riaditeľa, ktorý riadi celú prevádzku inštitúcie.

„Vitajte, Brandon! Alebo, Branko? Neviem, ako vás mám osloviť, keďže máte aj spisovateľské meno?“

„Kľudne ma oslovujte aj Branko. To je moje rodné meno. Nevadí mi to.“

„Tak teda v poriadku, Branko, ja som riaditeľom tejto inštitúcie aj celého projektu jej renovácie. Moje meno je Richard. Prosím, sadnite si a hneď vám aj dám uvariť kávu, poviem mojej sekretárke... Vyhradil som si na vás celú hodinu, aby sme mohli predebatovať všetky potrebné kroky. Verím, že dôjdeme ku konečnej dohode a budeme môcť začať celú vec riešiť už hneď zajtra.“

Nenamietal som a sadol som si do čierneho koženého kresla pri okne. Riaditeľ Richard šiel do prednej miestnosti a cez dvere som sledoval, ako sekretárka zapína moderný kávovar striebornej farby. Riaditeľ ešte obracal v ruke nejaké papiere a bolo zrejmé, že je celý rozjarený z môjho príchodu. Niečo hovoril sekretárke a tá sa popritom na mňa sem-tam nenápadne pozrela, len tak zboku kútikom oka.

Kaštieľ v historickom centre Michaloviec je typickým šľachtickým sídlom a dlhodobo bol hlavným sídlom grófskej rodiny Sztárayovcov. Nachádza sa na Kostolnom námestí 1 v Michalovciach pri mestskom parku Kerta. Sztárayovci sa majiteľmi tohto nádherného kaštieľa stali v osemnástom storočí a ich potomkovia tu žili dovedna dvesto rokov. Kaštieľ, ale aj budovy v okolí prešli niekoľkými stavebnými úpravami. Dokonca už aj predtým o niekoľko storočí skôr sa na tomto území nachádzali významné šľachtické sídla. Dodnes si objekt zachoval barokové aj klasicistické architektonické prvky (zo svojich prestavieb). V súvislosti s kaštieľom, samozrejme, kolujú viaceré legendy. V jednej legende o tomto kaštieli sú aj zmienky o bielej pani, ktorá sa po nociach prechádza kaštieľom skrz stien a podobne. Tento výjav nebol v tých dobách ničím zvláštnym a veľakrát vystrašil obyvateľov takýchto kaštieľov či zámkov. Pojem biela pani je takisto predmetom môjho záujmu a plánujem sa v blízkej budúcnosti tomu venovať. Ale tento príbeh nebol o bielej pani. Súvisel so svedectvom viacerých ľudí, ktorí v nočných hodinách v bezprostrednej blízkosti uvideli tajomnú ženu v dobových šatách, ako sa prechádza po návštevnej miestnosti. Nebolo mi najprv vôbec jasné, prečo práve tam a nie aj v iných častiach kaštieľa. Rozhodol som sa, že všetko budem sledovať, poriadne to preverím a veril som, že sa dopracujem k uspokojivému výsledku, zistím, čo je to za zvláštny výjav. Bolo to už dosť naliehavé, pretože viac ako polovica zamestnancov odmietla pracovať počas nočných zmien, a tým sa značne skomplikovala celá situácia pri renovačných prácach.

Vonku bolo nepríjemné studené počasie, hoci už bol prvý máj 2021. Stále pršalo a naozaj to vyzeralo ináč ako v predošlé

roky. Ten májový deň bol v podstate obyčajný, fádny. Mal som si pripraviť nejaký plán na celú akciu. No ako som tak premýšľal, pochopil som, že ten prípad je celkom iný ako predošlé. Pri ňom bolo vlastne nemožné pripravovať plán alebo hocijaký postup. Netušil som, odkiaľ prízrak prichádza, aký to má zmysel, že sa zjavuje, nevedel som, akým smerom by sa malo uberať moje skúmanie a objasňovanie záhady. Jednoducho bol to krok do neznáma. Pomyslel som si, že budem musieť improvizovať a riadiť sa tým, čo kedy a ako nastane. S riaditeľom Richardom sme sa dohodli na povoleniach a na ďalších postupoch, ktoré môžu nastať v rôznych nečakaných situáciách. Nechcel som sklamať jeho očakávania a obaja sme vedeli, že v hre je veľmi veľa.

Kaštieľ ako väzenie.

Riaditeľ mi vydal zvláštne povolenie na ubytovanie sa v menšej izbe v kaštieli. Bola v zadnej časti kaštieľa, čo na mňa pôsobilo dosť izolovane a cítil som sa neisto. Stanovili sme si na vyriešenie celej záhady mesiac máj. Do kaštieľa som sa vybral pešo, keďže to je blízko môjho bydliska. Vošiel som na nádvorie, kde nebolo v tento čas nikoho vidieť. V utorok skoro ráno ešte ani robotníci nedorazili z iných miest ako zvyčajne. Vyšiel som dlhým vonkajším schodišťom nachádzajúcim sa na nádvorí, ktoré vedie z obidvoch strán k hlavnému vchodu. Zaklopal som na veľké drevené dvere a chvíľu som nehnute stál. Zmocnil sa ma zvláštny pocit akejsi neistoty. Dvere sa

pomaly otvorili a objavila sa predou mnou zrejme sprievodkyňa v strednom veku v bežnom oblečení.

„Dobré ráno,“ povedala a podala mi ruku.

„Dobré ráno želim aj ja vám,“ odvetil som a stisol som jej ruku.

„Tak ste tu, ako sme sa s riaditeľom na všetkom dohodli. Včera večer mi telefonoval, aby som vás previedla kaštieľom aspoň tak zbežne a potom vás mám ubytovať. Nebude to dlho trvať, domnievam sa, že najdôležitejšia miestnosť bude pre vás návštevná, kde gróf a všetci ostatní predstavitelia monarchie prijímali dôležité, ale aj celkom bežné návštevy.“

„Áno, máte pravdu, to je najdôležitejšia miestnosť v celej záležitosti, ktorej sa mám venovať.“

„Volám sa Diana a prevediem vás kaštieľom, aby ste mali aspoň zhruba predstavu o tom, ako to tu vyzerá. Vaša izba je v zadnej časti kaštieľa, aby vás cez deň nikto nerušil pracovným hlukom, ale ani debaty medzi zamestnancami a pokriky robotníkov.“

Pomaly sme prechádzali jednu miestnosť za druhou. V každej bolo všetko vybavenie zachovalé tak, akoby ešte stále vládla monarchia a tento kaštieľ obýval grófsky rod. Už som sa len mimovoľne uškrnul a začal pozvoľne obzeráť, z ktorej strany sa objaví služobníctvo. Starobylý nábytok, veľké obrazy na stenách, zarámované v zlatých hrubých rámoch, veľký kozub, porcelán vo vitrínach...

„Viete, Diana, s riaditeľom sme sa dohodli, že tu budem ubytovaný do toho času, kým prelud, ktorého sa všetci boja,

nezmizne zo scény. No limit celého prešetrovania je koniec mesiaca máj. Budem pracovať v noci a cez deň budem viac spať. Dúfam, že sa mi to podarí vyriešiť čím skôr. Je to predsa prípad, ktorý zaťažuje personál a zaťažá aj mňa.“

Diana prikyvovala na všetko, čo som povedal.

„Samozrejme, chápem. To je dohoda medzi vami a ja tiež dúfam, že sa to čím skôr vyrieši. Tadiaľto, o chvíľu vojdeme do vašej izby.“

Prechádzali sme úzkou chodbou, ktorá pôsobila na mňa dosť sklúčene. Boli sme už v zadnej časti kaštiel'a a na chodbách bolo prítmie. Zastali sme pred veľkými drevenými dverami zdobenými rôznymi ornamentmi z čias Uhorska. Kvety, znak rodiny Sztárayovcov. Diana otočila v zámke väčším kovovým kľúčom a dvere sa pootvorili samy. Vošli sme do menšej miestnosti. V strede stál drevený písací stôl a po ľavej strane pri okne bola posteľ s vyrezávanými vzormi na prednej, ale takisto aj na spodnej časti. Ťažké závesy dodávali miestnosti úradnícky charakter. Vyzeralo to ako pracovňa pre jedného človeka. Malé umývadlo s tečúcou vodou a po pravej strane som si skoro ani nevšimol dvere, za ktorými sa skrýval keramický záchod zo starých čias.

„Tak, Branko, toto bude vaše útočisko počas vášho pobytu v tomto kaštieli. Nemáme presné informácie, kto tu v tejto izbe prebýval a na čom vlastne pracoval. Je to očividne menšia pracovňa. Nič viac nevieme. Pre vás ako ušitá na mieru.“

Sadol som si k stolu, na ktorom bolo veľa brožúr, čistých papierov a rôznych časopisov týkajúcich sa obdobia Uhorska a vtedajších panovníkov...

„Tak teda tu budem bývať, kým sa celá záležitosť nevyrieši. Cez deň mám voľno, môžem ísť aj do mesta a takisto môžem aj spať. Taká je dohoda. Ďakujem, že ste ma sem uviedli, už vás nebudem viac zaťažovať. Som v telefonickom spojení s vaším riaditeľom. Myslím, že je všetko tak, ako má byť.“

Diana sa usmiala a vzápätí vyšla z izby. Zostal som sám a len som sa tak obzeral okolo seba. Hlavou mi preletelo: nikto netuší, kto tu v tých dávnych časoch býval a na čom tu pracoval. Je to naozaj zvláštny pocit. Kdesi v diaľke som počul buchnúť niektoré dvere a krátko nato niekto zapol rádio. Nebolo veľmi nahlas, v ničom by ma nevyrušovalo. Pomyslel som si, že určite je to rádio robotníkov a pôjdem sa aj prejsť, aby som si to overil. Medzitým som ešte vybavil pár telefonátov a na stole som si pripravil aj čisté papiere. Celý priebeh tejto akcie musím aj zapisovať, hoci by sa aj nič nedialo. Preto som na stole usporiadal všetky papiere a brožúry tak, aby to bolo prehľadné. Chvíľu som sedel na stoličke a pozeral sa na starý obraz, na ktorom bola namalovaná časť miestnej rieky Laborec. Po chvíli som vyšiel z izby a prechádzal som sa po kaštieli. Mal som to dovolené od riaditeľa. Všetky miestnosti boli veľmi zaujímavé. Naozaj na človeka robia taký dojem, akoby tu stále žili šľachtici. Mnoho obrazov na stenách má veľkú hodnotu a sú súčasťou expozície. Predstavitelia dynastie Sztárayovcov pôsobia naozaj veľmi mocensky. Grófi a grófkky, ich potomkovia, možno aj nejaký príbuzný tejto rodiny. Vyšiel som z veľkej haly do prednej časti kaštieľa a stretol som tam robotníkov, ktorí si práve pripravovali farby na maľovanie stien.

„Dobrý deň, tak to máte naozaj veľa práce už od rána.“

„Máte pravdu. Dost' sa nám to časovo preťahuje, keďže už nepracujeme v noci najmä preto, čo sa tu deje. Vy ste ten spisovateľ, ktorý sem prišiel vyriešiť nočný prelud?“

Tieto slova sa mi zdali také zvláštne, ale hneď som reagoval na otázku.

„Áno, to som ja. Nemôžem nič sľubovať, ale posnažím sa, aby to prestalo čo najskôr a aby život v kaštieli bol taký ako predtým. Idem teraz do mesta, ešte musím vyriešiť nejaké svoje úradné záležitosti.“

„Tak nás tešilo a držím prsty, aby ste tento prípad zvládli,“ povedali mi.

Vedúci robotníkov mi podal ruku a vrátil sa k svojim ľuďom, aby dozeral na ich prácu. Do kaštiela som sa vrátil poobede okolo tretej hodiny. Vonku aj vnútri stále pracovali robotníci. Nezainteresovane som okolo nich prešiel a vošiel som do návštevnjej miestnosti. Stále tu boli rebríky a rôzne náradia. Následne som sa stratil v komnatách kaštiela a zamieril som do svojej malej izby. Bolo v nej neznesiteľné ticho, keďže stíchlo aj rádio, ktoré zrejme už omrzelo robotníkov pracujúcich v prednej časti kaštiela. Lahlol som si na posteľ a za chvíľu som zaspal. Nevieam, ako dlho som spal. Keď som sa zobudil, pozrel som sa na hodinky, bolo krátko po siedmej hodine večer. Vyskočil som z postele a podišiel som k oknu. Odhrnul som záves a pozrel som sa cez okno. Vonku bolo šero a navyše bolo zatiahnuté a každú chvíľu hrozil silný dážď. Vyšiel som z izby a zamieril som si to rovno k hlavnému vchodu. Bolo úplne ticho, lebo už odišli aj poslední robotníci.

Došiel som k veľkým vchodovým dverám a siahol som na kľučku. No nič sa neudialo. Dvere zostali zatvorené. Strápol som. Sú zamknuté? Som tu sám a zamknutý? To nie je možné! Rozbehol som sa späť do svojej izby. Vzal som mobilný telefón a ihneď som vytočil riaditeľovo číslo.

„Dobry večer, prepáčte, že vám volám teraz večer. Chcem sa len spýtať, či nenastal nejaký omyl. Chcel som vyjsť von z kaštieľa, ale hlavný východ je zamknutý.“

„Zdravím vás, Branko. Nenastal žiadny omyl, po šiestej hodine odchádza personál a všetci robotníci z kaštieľa. Vždy po šiestej naša správkyňa zamyká celý kaštieľ a odchádza domov. Vždy je to tak. Deje sa niečo neobvyklé? Potrebujete pomoc?“

Trochu som sa upokojil a nechcel som eskalovať celú situáciu do extrému.

„Aha, tak potom v poriadku. Nie, nedeje sa zatiaľ nič. Tak už budem vedieť, aký je celkový systém v kaštieli. Prepáčte, že som vyrušoval.“

Položil som telefón na stôl a sadol som si na stoličku. Tak čo budem robiť teraz. Som tu úplne sám a ešte k tomu za zamknutými dverami. No čo už. Chvíľu som čítal brožúry o Sztárayovcoch, o tejto vládnucej rodine v minulosti. Mená, postavenia, budovateľské projekty...

O deviatej hodine večer som vyšiel s izby a v celom kaštieli bola tma. Riaditeľ nastolil nočný režim, v ktorom platí, že na nočných pracovných zmenách je zakázané svietiť elektrickými svetlami. No nijako neodôvodnil, prečo to tak musí byť. Mal som v ruke nabíjaciu svietiacu baterku, ktorá

bola v noci mojím jediným zdrojom svetla. Prechádzal som jednu miestnosť za druhou a čím ďalej, tým viac sa ma zmocňovala úzkosť. Uvedomoval som si totiž, že som úplne sám v rozľahlom sídle a ešte k tomu všetky vchodové dvere sú zamknuté. Občas som začínal aj prepadať panike. Vrátil som sa do svojej izby, kde som mal povolené svietiť cez noc len malou lampou na písacom stole.

Nastal prvý večer môjho pozorovania zvláštností v kaštieli. V podstate sa táto úloha veľmi nelíšila od strážnej služby. Rozdiel bol len v tom, že strážnici neriešia paranormálne javy. Večer ubehol celkom rýchlo, mal som pocit, že len tak zrazu sa na hodinkách objavil čas desať minút pred dvanástou hodinou.

Prvá noc

Krátko po polnoci sa ešte nedialo nič zvláštne. Sedel som na kraji postele a snažil som sa rozpoznávať cudzie zvuky alebo kroky, ktoré sem nepatria. Zatiaľ nebolo počuť vôbec nič. Všade sa rozľahlo hrobové ticho. Je to jedna z vecí v živote, ktoré naozaj neznášam. Neustále ticho ma ubíja a spúšťa vo mne neznesiteľnú nervozitu. A tak som vzal baterku a šiel som sa prejsť po kaštieli. Baterka mala silné svetelné rozhranie, čiže som videl všetko ako cez biely deň. Pomaly som prechádzal menšie a väčšie miestnosti. Svietil som na nábytok i na obrazy na stenách. Prechádzal som z jedných dverí do druhých a jediné, čo bolo počuť, bol môj lomoz. Zastavil som sa pred dverami, za ktorými bola veľká návštevná miestnosť. Trochu som zmeravel a chvíľu som stál pred dverami. Predstavoval

som si, ako by som sa zachoval, ak by som tam niekoho alebo niečo uvidel. Bolo to vzrušenie s obavami zároveň. Neopísateľný adrenalín. Vypol som baterku a ticho som načúval okoliu. Nič nebolo počuť. Chytil som kľučku a potichu som pootvoril dvere. Nazrel som cez úzky pás pootvorených dverí a zaostroval som zrak do tmy. Nebolo vidieť žiadny pohyb ani záblesk nejakého svetla. Nedialo sa vôbec nič, a tak som potme úplne otvoril dvere a vošiel som do návštevnjej miestnosti. Nepohnute som stál a sledoval som mesačný svit za veľkým sklenenými oknami. Nočné mesačné lúče dopadali na veľké portréty na stenách a dodávali im ešte väčší magický ráz. Prešiel som cez miestnosť až k dverám a pozeral som sa von. Nemal som vôbec podvedomý pocit, že niečo zvláštne by sa malo udiať ani som nepociťoval prítomnosť niekoho iného vo svojej blízkosti. Pozrel som na svoje digitálne hodinky na ruke. Podsvietil som display a takto som videl, že je krátko po jednej hodine ráno. V kaštieli bolo neuveriteľné ticho, čo pre mňa bolo znepokojujúce. Cítil so sa otrasne. Občas sa zvonku ozvalo trúbenie áut. To bolo jediné poznanie, že na tejto planéte nie som úplne sám. Sadol som si do dreveného dobového kresla a vypol som baterku. Keď som bol v blízkosti hlavných vchodových dverí, necítil som až takú tieseň, ako vzadu vo svojej novej izbe. No pre zmenu som sa v tejto časti budovy cítil veľmi osamotene. Nikde nebolo počuť ani šuchnutie, ani zavrzganie podlahy. Stále som bojoval so zlými pocitmi, ktoré vo mne vyvolávalo neznesiteľné ticho. Sedel som v návštevnjej miestnosti možno hodinu, ale vôbec nič sa neudialo. Začínal som byť unavený, ale snažil som sa udržať hore vnútorným presvedčením, že som sem neprišiel nadarmo. Prstami som nervózne poklepával po baterke a nakoniec som

sa rozhodol, že prejdem naspäť do svojej izby. Však potom o nejaký čas sa znovu môžem vrátiť do prednej časti kaštieľa a skontrolovať, či sa niečo nezmenilo. Tak som zapol baterku, aby som si posvietil na cestu. Šiel som pozvoľne cez celý kaštieľ smerom k svojej izbe. Bolo už niečo okolo pol tretej hodiny ráno. Kráčal som úzkou chodbou, ktorá viedla do mojej malej izby. Bol som už pred dverami, keď som si všimol nejaký pohyb v mojej izbe. Najprv som si myslel, že som nechal otvorené okno a pohol sa záves. Vypol som baterku, aby som videl každý pohyb najprv v tme. Tak som rozlíšil postavu, skláňajúcu sa nad písacím stolom. Keď som odchádzal z izby, vypol som malú lampu na stole. Podľa predpisu a nariadení, ktoré som podpísal na začiatku celej akcie. Prebehol po mojom chrbte mráz a rozbúchalo sa mi srdce. Pochopil som, že práve mám dočinenie s paranormálnym javom, čoho som bol svedkom viackrát aj v minulosti. No v danej chvíli som zostal čiastočne vystrašený. Bol som sám v celom kaštieli a ešte k tomu zamknutý. V mojej izbe sa skláňala nad stolom neznáma postava. Zapol som baterku, ale nezasvietil som priamo na ňu, aby som ju neoslepil alebo aby som nedostal šok z toho, čo uvidím. Baterkou som sa snažil spraviť slabé svetlo tak, že som ňou svietil na podlahu, a tým vzniklo prítmie. V ňom som uvidel celú postavu pri mojom stole. Bolo jasné, že ide o ženu štíhlej postavy a rovnako vysokú, ako som ja. Jej navrstvené šaty čiernej farby a biela blúzka boli dobového charakteru. Také sa nosili v dávnej minulosti, minimálne pred dvesto rokmi. Nevedel som to presne určiť. Žena si ma vôbec nevšímala, obzerala a prehŕňala niečo na stole. Najprv som sa nezmohol na slovo a stál som ako prikovaný na prahu dverí. Žena sa zanedlho vzpriamila a pomaly sa otočila ku mne. V tej

chvíli som ju uvidel v plnej paráde. Svetlé vlasy zvláštne upravené a upletené do veľmi pekného účesu. Bábikovská tvár a veľmi pekné tmavé oči, za ktorými sa skrývalo veľké tajomno. Stála predou mnou ženská bábika z čias kráľov a monarchie. Nečakal som takúto peknú ženu, bol som skôr pripravený na nejaký zjav, ktorý si neuvedomuje ani sám seba a nielo ešte aj svoje okolie. Pozerali sme sa na seba a obaja sme mlčali. Odrazu žena čosi povedala v maďarskom jazyku. Zalapal som po dychu a zavrtel som hlavou, čím som naznačil, že som to nepochopil. Žena znova niečo povedala, ale ani tomu som vôbec nerozumel. Zrazu zo mňa opadol strach. Pomyslel som si, že takého nádherného prízraku sa naozaj nemusím báť. A ak by mi chcela ublížiť, bol by som spokojný s tým, že by to bola takáto krása.

Tak som sa rozhodol prehovorit': „Odkiaľ prichádzaš a ako sa voláš?“ skúsil som po slovensky.

Žena si pritisla dlane na hrudník a trochu sa zamyslela. Odpovedala mi tiež po slovensky, no trochu zmätene.

„Ja... ja neviem, prečo ma tu nechali... volám sa Amáta.“

V očiach mala taký zvláštny unavený výraz. Rozmýšľal som, čo by som sa jej spýtal. Ako by som sa dostal k tomu, prečo je tu.

„Amáta, povedz mi, ako si sa sem dostala? Čo ťa sem priviedlo?“

Amáta sa pohla od stola a naznačila mi, aby som šiel s ňou. Vyšli sme z izby a ja som baterkou zasvietil pred nami na podlahu, aby som nerobil príliš veľké svetlo. Kráčali sme vedľa seba a prešli sme do miestnosti, ktorá vyzerala ako menšia

obývačka. Boli tu štyri zdobené kreslá, uprostred stál väčší stôl a pri stene nízky nábytok s porcelánom. Amáta si sadla na kreslo a rukou naznačila, aby som si sadol oproti nej. Sadol som si na kreslo a baterku som otočil oproti stene, aby sme nemali priveľa svetla, ale ani úplnú tmu. Pozrel som na Amátu, uvedomil som si, že v tom prítmí je ešte krajšia ako predtým. Rozmýšľal som, koľko môže mať rokov. Nechcel som hneď vytiahnuť túto netaktnú otázku. Bola to naozaj veľmi netypická situácia. Sedel som v kaštieli v grófskej obývačke s prízrakom, ktorý sám nechápal, ako je možné, že sa tu nachádza. Naplánovaná akcia sa začala skontaktovaním sa s prízrakom z kaštieľa, ktorý strašil zamestnancov. Lenže následne bolo potrebné prísť na koreň celej záhady. Tak som kládol Amáte otázky, aby sme spolu na niečo prišli. Amáta rozprávala lámanou slovenčinou s maďarským prízvukom a mnohokrát aj s maďarskými slovami. Preto som občas nerozumel, o čom presne hovorí.

„Amáta, čo sa stalo? Dokážeš si spomenúť? Prečo si sem prišla?“

„Bola som chorá, veľmi ťažko sa mi dýchalo. Odviezli ma do Burgenlandu. Nemám to tam veľmi rada. Bola som v nemocnici a potom už ku mne nikto neprišiel. Zostala som tam sama a čakala som, kým po mňa niekto príde. Ale nikto neprišiel.“

Na chvíľu nastalo ticho. Vnímal som, že tuho rozmýšľa, že sa snaží na niečo si spomenúť.

„Kto ťa tam odviezol?“ spýtal som sa, aby som jej pomohol.

Kompletnú verziu e-knihy si môžete stiahnuť na stránke
www.1000.knih.sk.

Link na e-knihu:

<https://www.1000knih.sk/obchod/horory/polnocna-grofka>

Link na tlačенú knihu:

[https://knihy.heureka.sk/polnocna-grofka-brandon-mcyntire/
#prehlad/](https://knihy.heureka.sk/polnocna-grofka-brandon-mcyntire/#prehlad/)

Ďakujem vám za záujem a podporu v mojej tvorbe.
Teším sa na vaše recenzie a hviezdičky na stránkach s mojimi
knihami.

Brandon McIntire sa narodil v Michalovciach v roku 1978. Dielo *Polnočná grófka* je ďalším príbehom z mesta Michalovce.

Dej sa odohráva v kaštieli v historickom centre Michaloviec. Zmienka o šľachtickej stavbe na tomto území pochádza už z 13. storočia. Kaštieľ prešiel niekoľkými prestavbami, no dodnes si zachoval barokové aj klasicistické architektonické prvky. Dlhodobu až do zániku rakúsko-uhorskej monarchie kaštieľ obývala zemepanská rodina Sztárayovcov. V tomto príbehu stratená grófka Amadil hľadá svoj pokoj, no už stáročia sa jej ho nedarí nájsť. Nešťastie ju privedie až do kaštiľa v Michalovciach, kde sa začne hľadanie tej správnej cesty, ktorá by ju mala doviesť až tam, kam patria všetky stratené duše. Autor použil znova princíp záhadnosti a paranormálnych javov, čo sa prelína s každodennou realitou. Pri jednom rozhovore padla otázka na autora: Ako je možné písať toľko záhadných príbehov zo svojho okolia? Autor odpovedal pohotovo: Nevieť presne, ako funguje celé univerzum. No keď sa vy pozriete pred seba, vidíte kaštieľ, budovu. Ale ja vidím celý príbeh. A takto vzniká celá moja tvorba.

